

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΔΗΣΤΡΙΚΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ

Ὁ μεταβαίνων σήμερον εἰς Ὀρωπὸν δὲν φοβεῖται τὸν Ἀρβανιτάκη, οὐδ' ὁ διερχόμενος διὰ τῆς ἀμαξιτῆς ὁδοῦ τῆς Κηφισίας συλλογίζεται τὸν Νταβέλην, ὅπως ὁ ἐπὶ σιδηρῶν ἐλασμάτων διατρέχων τὴν Κακὴν Σκάλαν μόλις ἴσως ἐνθυμεῖται τὸν Σκίρωνα. Εὐτυχῶς ἡ ἀσφάλεια τῶν ὁδῶν, ἣτις ἐπικρατεῖ ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν πλήρης ἐν Ἑλλάδι, μετέθεσεν εὐτως εἰπεῖν τὴν ληστείαν ἀπὸ τῆς δικαιοδοσίας τῆς δικαιοσύνης εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ιστορίας, ἂν μὴ τῆς μυθολογίας, ἢ τοῦλάχιστον τῆς μυθιστορίας. Μετὰ μίαν ἴσως γενεὰν τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀρβανιτάκη, τοῦ Νταβέλη καὶ τοῦ Σκίρωνος θὰ συμφύρωνται ὡς ὀνόματα συγχρόνων καὶ εἶνε φόβος μὴ ὁ μὲν Θησεύς, ὑπολαμβάνηται ἀποσπασματάρχης τις μεστολὴν χωροφύλακος, κρημνίζων ἀπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς γεφύρας τῆς Κακῆς Σκάλας τὸν Σκίρωνα φουστκνελλοποροῦντα, ὁ δὲ Ἀρβανιτάκης ἢ ὁ Νταβέλης θεωρῶνται ὡς ροπαλοφόροι λησταῖ τῶν παναρχαίων χρόνων. Ἡ σύγχυσις θὰ εἶνε τόσῳ μᾶλλον εὐκολος καθ' ὅσον ἐν τῇ ληστείᾳ οὔτε ἡ κακουργίᾳ ἤλλαξε φύσιν οὔτε τὰ μέσα τῶν δραστῶν μετεβλήθησαν σὺν τοῖς χρόνοις. Πρὶν ἢ λοιπὸν τὰ ὅρια τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν νέων χρόνων συγχυθῶσιν ἐντελῶς, ἅς ἐπιτραπῆ νὰ ἐκθέσω ἐνταῦθα τὴν ἱστορίαν μιᾶς ληστρικῆς συμμορίας, ἣτις δὲν γράφεται μὲν ἐνταῦθα διὰ πρώτην φοράν, ἀλλ' ὑποθέτω, ὅτι εἶνε ἄγνωστος εἰς πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν. Ἡ ἱστορία μου δὲν εἶνε μὲν χθεσινῆ, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ τόσον παλαιὰ ὅσον ὁ Σκίρων. Διὰ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν οἰωνδῆποτε σκανδάλων προτιμῶ νὰ ὀνομάσω τὰ δρωῦντα πρόσωπα δι' ἀρχαίων ὀνομάτων, ἀποκρύπτων τὰς ἀληθινὰς αὐτῶν ὀνομασίας. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει καὶ πολὺ, ἀφ' οὗ πᾶσα διήγησις περὶ ληστῶν, ὅπως ἔχη ἐνδιαφέρον, ἐνέχει τι τὸ μυθικόν.

Ἡ σκηνὴ συμβαίνει παρὰ τὰ παλαιὰ σύνορα τοῦ βασιλείου ἐν

Ἰπάτη. Παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ πολίσματος ἔκειτο μακρότερόν πως τῶν τελευταίων αὐτοῦ οἰκιῶν ὁ οἶκος πλουσίου ἰδιώτου. Τὸν οἰκοδεσπότην θὰ καλέσω ἀπλῶς Ἰππάρχον. Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο ἐλπίζω, ὅτι δὲν θ' ἀνακαλυφθῆ οὔτε ἡ φιλαργυρία αὐτοῦ, οὔτε τὰ περιέργα τεχνάσματα τῆς συζύγου του, ἥτις εἶχε τὴν ἀρετὴν ν' ἀγαπᾷ τοὺς ἀνδρας μέχρις ἐκείνου τοῦ βαθμοῦ, ὅστις διὰ τὸν σύζυγον βεβχίως καταντᾷ κακία. Ἡ δὲ ὑπηρετρίξ τοῦ οἴκου μιμουμένη καὶ ὑπερακοντιζούσα τὴν κυρίαν αὐτῆς, ἡγάπα τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ ξενιζομένους φίλους μέχρις ἐκείνου τοῦ βαθμοῦ, καθ' ὃν ἡ θεραπαινὶς μεταβάλλεται εἰς δέσποιναν. Αἴφνης νύκτα τιὰ, ἐν ᾗ περίξ βαθεῖα ἐπεκράτει σιωπῆ, διορύττεται εἰς τῶν τοίχων τῆς οἰκίας καὶ ἀνοίγεται ὀπή δι' ἧς ἠδύνατο νὰ χωρήσῃ ἄνθρωπος. Δι' αὐτῆς εἰσέρχονται ὁ μὲν μετὰ τὸν δὲ ξιφήρεις ἀνδρες. Ἦτο ἡ ληστρικὴ συμμορία τοῦ. . . Ἀλκίμου ἢ μᾶλλον ἀπόσπασμα αὐτῆς, ἀποφασίσαν νὰ ληστεύσῃ τὸν οἶκον τοῦ Ἰπάρχου. Οἱ λησταὶ εἰσελάσαντες ἔδρασαν τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τὴν θεράπαινιν καὶ πάντας τοὺς τοῦ οἴκου, οἵτινες μετὰ φόβου καὶ θλίψεως ἔβλεπον τοὺς φοβεροὺς λωποδύτας κενούοντας τὸν οἶκον καὶ ἐκκομίζοντας ἔξω αὐτοῦ πάντα, χρήματα, ἱμάτια, σκεύη. Εὐθύς δὲ ὡς ἐτελείωσεν ἡ ληστευσις τοῦ οἴκου, παραλαβόντες τοὺς ὄνους καὶ τοὺς ἵππους τοῦ Ἰπάρχου, ἀπῆλθον ἀνὰ τὰ ὄρη, φέροντες βαρὺ φορτίον κλεμμάτων. Περί τὴν μεσημέριαν ἔφθασαν οἱ λησταὶ εἰς ἔπαυλιν φίλων λησταποδόχων, οἵτινες ἐκάλεσαν αὐτοὺς ἐν μέσῳ ἀσπασμῶν εἰς πρόγευμα καὶ παρέθηκιν εἰς τὰ κτήνη κριθία. Ἐκκινήσαντες δ' ἐκεῖθεν ἀφίκοντο πρὸ τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ ὀλημέριον αὐτῶν. Ἐκεῖ γραῖα, καθημένη πλησίον τοῦ καιομένου πυρός, δεξιωθείσα τοὺς ἀρικνουμένους, ἀνήγγειλε περιχαρῆς, ὅτι ἀνέμενον αὐτοὺς ἄριστον γεῦμα. Οἱ λησταὶ κατέθηκιν τὰ φορτία, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντας πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ καὶ ἱμάτια καὶ κοσμήματα πολλὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρικά. Ἀπετέλουν οὗτοι ἄλλο ἀπόσπασμα τῆς αὐτῆς συμμορίας, ὅπερ, ἐν ᾗ οἱ ἄλλοι συνάδελφοι ἐλήστευον ἐν Ἰπάτῃ τὸν οἶκον τοῦ Ἰπάρχου, εἶχε μεταβῆ εἰς ληστρικὴν γυρολογίαν ἐν Βοιωτίᾳ. Κατὰ τὸ θαψιλὲς γεῦμα οἱ νεωστὶ φθάσαντες κακίζονται ὡς ἐπιστρέψαντες ἄνευ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Λαμάχου, καὶ εἰ ληστκί ἀναγκάζονται νὰ διηγηθῶσι τὰ κατ' αὐτόν. Ἐν Θήβαις κατόκει ὁ πλούσιος τραπεζίτης Χρυσέως, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ληστεύσῃ ἡ συμμορία. Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ νύκτωρ. Ἄλλ' ὅπως μὴ διαρρήξωσι!

μετὰ πατάγου τὴν θύραν, ὁ Λάμαχος ἔθηκε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ τὸν βραχίονα εἰς τὸ κλεῖθρον, ἵνα ἐπιτηδείως ἄρῃ τὸν ἐνδοθεν μοχλόν. Ἄλλ' ὁ τραπεζίτης, παρατηρήσας τὰς κινήσεις τῶν ληστῶν, κατώρθωσε νὰ καρφώσῃ ἔσωθεν διὰ μεγάλου καρφίου ἐπὶ τινος ξύλου τῆς θύρας τὴν χεῖρα τοῦ Λαμάχου. Μετὰ ταῦτα δὲ ὁ Χρυσέως, ἀνελθὼν εἰς τὴν στέγην τοῦ οἴκου, ἤρχισε ζητῶν βοήθειαν καὶ κραυγάζων πρὸς τοὺς γείτονας. Οἱ λησταί, φοβηθέντες μὴ κυκλωθῶσιν, ἀπέκοψαν διὰ ξίφους τὸν βραχίονα τοῦ Λαμάχου καὶ παραλαβόντες τὸν ἄχειρα ἀρχηγόν, ἔσπευσαν νὰ σωθῶσιν. Ἄλλ' ἡ σωτηρία τοῦ συρομένου τραυματίου ἦτο δυσχερὴς καὶ ἐδυσκόλαινε τὴν φυγὴν τῶν ληστῶν. Ἐπίσθησαν λοιπὸν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅτι χάριν τῆς ἰδίας σωτηρίας ἔπρεπε νὰ φονεύσωσιν αὐτόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ σκληρὸν ἔργον, ὁ Λάμαχος, λαβὼν τὸ ξίφος διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἤσπασθη αὐτὸ, καὶ ἐνέπηξεν εἰς τὸ στῆθος, ἀποθανὼν ἠρωικὸν θάνατον κλέφτου. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἄλλα ἔπαθεν ἡ συμμορία ἐν Θήβαις, ἀνεχώρησεν εἰς ἄλλα μέρη τῆς Βοιωτίας. Ἡ διήγησις τῶν παθημάτων καὶ κατορθωμάτων των πρὸς τοὺς συναδέλφους ἐχρησίμευσεν ὡς ἄρτυμα τοῦ δείπνου.

Ἐννοεῖται ὅτι πολὺ θρασύτερα ἦσαν τὰ τολμήματα ὅσα ἐπεχειρεῖ ἡ συμμορία ὀλόκληρος ὁμοῦ. Ἐν τῶν τολμηροτάτων ἔργων τῶν φοβερῶν ληστῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀπαγωγὴ ὠραίας νύμφης ἐξ αὐτοῦ τοῦ οἴκου ὅπου ἐτελεῖτο ὁ γάμος ἐπ' ἐλπίδι πλουσιῶν λύτρων. Ἡ κόρη μετ' αἰχμαλωσίαν τινῶν ἡμερῶν, τυχούσα καταλλήλου εὐκαιρίας, ἐκρέυγει ἐν νυκτὶ σεληνικῇ, ὀχουμένη ἐπ' ὄνου κατεχομένου ὑπὸ τῶν ληστῶν καὶ παντοῖα πάσχοντος ὑπ' αὐτῶν. Ἄλλ' οἱ λησταί, ἐννοήσαντες τὴν φυγὴν τῆς κόρης, διώκουσιν αὐτὴν, καὶ καταλαβόντες ἐπαναφέρουσιν εἰς τὸ ὀλημέριον, ὅπου τιμωρεῖται ἐπὶ τῇ φυγῇ διὰ σκληροτάτων βισάνων. Ἄλλ' ἐν τούτοις ὁ μνηστήρ τῆς αἰχμαλώτιδος Τληπόλεμος, δυστυχῆσας νὰ ἴδῃ τὴν νεᾶνιν ἀπαγομένην σχεδὸν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀγκάλης του, δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ ἀπεφάτισε διὰ παντὸς τρόπου νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ληστὰς καὶ νὰ λάβῃ πάλιν τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του. Αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἐτέθησιν εἰς κίνησιν καὶ, ὁ κίνδυνος ἠϋξάνεν ὀσημέραι διὰ τὴν συμμορίαν. Καὶ ὁμως ἡ σύλληψις καὶ καταστροφὴ τῶν ληστῶν ἐβράδυνεν ἕως ἐπὶ πᾶσι συνεπίκουρος ὁ δόλος καὶ τὸ θάρρος τῆς τετρωμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καρδίας τοῦ Τληπολέμου. Ἡμέραν τινὰ, ἐν ᾗ οἱ λησταί περιφρόντιδες ἐσκέπτοντο, ὅτι αἱ τά-

Ξεις αὐτῶν εἶχον ἤδη ἄρκετὰ ἀρχιωθῆ ὑπὸ διαφόρων ἀτυχιῶν, παρουσιάζεσθαι εἰς αὐτοὺς νεανίας, ὅστις ἐδήλωσεν, ὅτι θέλει νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν συμμορίαν. Ἐφ' ἧς πλοῦσια δῶρα καὶ εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Αἶμος. Οἱ λησταὶ ἐχάρησαν ἀκούοντας τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιφόβου τούτου ληστοῦ ὃν ἔτρεμεν ἡ Μακεδονία καὶ τοῦ ὁποίου ἡ συμμορία, καταδιωχθεῖσα ἀμειλίκτως ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν στρατευμάτων, εἶχεν ἐπ' ἐσχάτων προσβληθῆ καὶ καταστραφῆ. Ἐγένετο λοιπὸν προθύμως δεκτὸς εἰς τὴν συμμορίαν, καὶ ἡ ἀποδοχὴ αὐτοῦ ἐπανηγυρίσθη ἀμέσως διὰ κραιπάλης, καθ' ἣν ὁ νέος σύντροφος διὰ διαφόρων ναρκωτικῶν μέσων κατέστησεν ἀνικάνους πρὸς πᾶν ἔργον καὶ πᾶσαν ἀντίστασιν τοὺς ληστὰς τῆς συμμορίας.

Οἱ ἀναγκῶσται ἐνόησαν ὅτι ὁ πρόσφυξ δὲν ἦτο ἀληθῶς ὁ ληστής Αἶμος, ἀλλὰ Τληπόλεμος ὁ μνηστήρ τῆς ὑπὸ τῶν ληστῶν αἰχμαλωτισθείσης νεανίδος. Ἡ δολία αὐτοῦ προσέλευσις πρὸς τοὺς ληστὰς μόνον σκοπὸν εἶχε νὰ διευκολύνῃ τὴν σύλληψιν αὐτῶν παρὰ τῶν ἐπὶ τῆς καταδιώξεως τεταγμένων καὶ αὐτὸν ἀκολουθούτων στρατιωτῶν. Τὸ ἔργον ἐπέτυχεν. Ὁ μνηστήρ ἀνέπνευσε καὶ μετ' αὐτοῦ ἀνέπνευσεν ἡ Ἑλλάς ἀπαλλαγεῖσα τῆς φοβεραῆς συμμορίας.

Οἱ ἀναγκῶσται θὰ ἐρωτήσωσι πότε συνέβησαν πάντα ταῦτα, εἰς ποῖον κακουργιοδικεῖον ἐδικάσθησαν οἱ λησταί, ἐκ τίνος δικαστικοῦ φακέλου παραλαβῶν ἀνέγραψα τὴν ἱστορίαν τῆς ληστρικῆς συμμορίας. Εἶνε βεβαίως περιέργοι νὰ μάθωσι τὰ ληθέντα ὀνόματα τῶν ληστῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν κακῶς ποιηθέντων, πρὸ πάντων δὲ τὸ ὄνομα τῆς ἀρπαχθείσης νεανίδος καὶ τοῦ γενναίου αὐτῆς μνηστήρος. Πρὸς τί τ' ἀρχαῖα ὀνόματα ἀφ' οἷον τὰ πράγματα φαίνονται τόσο νεὰ καὶ ἐνθυμίζουσι τὴν ἱστορίαν ἄλλων γνωστῶν ληστρικῶν συμμοριῶν; Λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἀναγκῶστας. Ἡ ἱστορία φαίνεται νεὰ, ἀλλ' εἶνε παλαιά. Δὲν ἐξῆγαγον αὐτὴν ἐκ δικαστικῶν φακέλων. Τὰ ἐκτεθέντα ἐπεισόδια δὲν εἶνε εἰλημμένα ἐκ τίνος τῶν ἀθηναϊκῶν πρωινῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ διηγεῖται αὐτά. . . . Τίς ἐπὶ τέλους; Ὁ Ἕλληνας Λουκιανὸς καὶ ὁ Ῥωμαῖος Ἀπουλῆσιος, ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον ἴσως ἀφηγηθέντες γεγονότα πραγματικὰ τῶν χρόνων καθ' οὓς ἡ ληστεία ἐπὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων εἶχεν ὑπὲρ τὸ δέον θρασυνθῆ. Βλέπετε ὅτι ἡ ληστεία πάντοτε εἶχεν ὅμοιον τὸν σκοπὸν καὶ παρεμφερῆ τὰ μέσα.